

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ- ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΣ

όπως τα έζησα

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

ΤΑ
ΤΡΑΓΙΚΑ
ΓΕΓΟΝΟΤΑ
ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ-
ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΣ

**ΠΑΝΟΣ
ΣΟΜΠΟΛΟΣ**

**ΤΑ
ΤΡΑΓΙΚΑ
ΓΕΓΟΝΟΤΑ
ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ-
ΠΕΝΤΑΕΤΙΑΣ
Όπως τα έζησα**

Θέση υπογραφής δικαιούχου/ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ντοκουμέντα - Βιογραφίες
Πάνος Σόμπολος, *Τα τραγικά γεγονότα της τελευταίας
τριακονταπενταετίας. Όπως τα έζησα*

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αρετή Μπουκάλα

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Πάνος Σόμπολος, 2015

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2015

ΚΕΤ 9982 ΚΕΠ 484/15

ISBN 978-960-16-6420-0

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στις εγγονούλες μου
Έλενα, Τζένη και Ιωάννα

Π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν α

Πρόλογος	13
ΑΛΕΞ, Η πολύκροτη υπόθεση με τον 11χρονο μαθητή στη Βέροια που άφησε άναυδη την κοινή γνώμη	17
Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΕΦΟΠΛΙΣΤΗ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ, 420 κιλά χαρτονομίσματα τα λύτρα!	71
Η ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΠΕΙΡΑΤΕΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΙΑΠΩΝΕΣ ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ, Το τραγικό τέλος του λεωφορειοπειρατή	93
ΜΑΧΗ ΑΕΡΟΠΕΙΡΑΤΩΝ ΜΕ ΚΟΜΑΝΤΟΣ, Από το Ελληνικό στη Μάλτα	104
ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΑΤΣΑΦΑΡΕΑ ΣΤΟ ΟΙΤΥΛΟ ΛΑΚΩΝΙΑΣ, «Δεν σκότωσα εγώ τη μάνα και τον πατέρα μου. Είμαι αθώα»	121
ΙΣΟΒΙΑ ΚΑΘΕΙΡΞΗ ΣΕ ΒΙΟΤΕΧΝΗ ΓΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ, Αθώς στο εφετείο	133
ΑΛΒΑΝΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΑΣΠΑΣΤΗΚΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ και ομολόγησε τα εγκλήματά του	141
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ, Παπαδόπουλος και Σία	147

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ, ΚΕΡΚΥΡΑ, ΑΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΤΡΩΝ, Εξεγέρσεις στις φυλακές με οδυνηρά αποτελέσματα. Πώς στασίασαν οι κρατούμενοι	180
ΣΤΑΔΙΟ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ, ΘΥΡΑ 7 – 1981	199
ΛΟΥΣΙΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ, Η τραγωδία στο ράφτινγκ	210
ΕΠΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΝ ΕΚΛΑΙΓΑΝ και ήταν ζωντανός	223
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΛΙΑΝΤΙΝΗΣ, Το αίνιγμα του Ταϋγету	230
ΗΛΕΙΑ, Οι πιο πολύνεκρες και πιο καταστροφικές πυρκαγιές των τελευταίων ετών	243
ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΣΤΗΝ ΙΚΑΡΙΑ	269
ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΣΤΙΣ ΑΠΟΘΗΚΕΣ ΠΥΡΟΜΑΧΙΚΩΝ ΤΗΣ ΜΑΛΑΚΑΣΑΣ, Ήμερώματα Χριστουγέννων 1987	274
ΜΙΝΙΟΝ, ΚΑΤΡΑΝΤΖΟΣ ΣΠΟΡ, ΚΛΑΟΥΔΑΤΟΣ, Παρανάλωμα του πυρός τα πρώτα πολυκαταστήματα της Αθήνας	285
ΤΟΥΡΚΟΣ ΕΚΑΨΕ 33 ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ-ΣΟΦΙΑ	298
ΜΑΚΕΛΕΙΟ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΠΑΤΡΑΣ	313
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΝΟΝΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ	326
ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ	332
ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΩΣΤΑΛΕΞΙ	341
ΑΡΧΑΙΟΚΑΠΗΛΙΑ, Πώς έγδυσαν το μουσείο της Αρχαίας Κορίνθου	356
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ, Πρώην μοναχός και η παρέα του άρπαξαν τους θησαυρούς	371
ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, Το ριφιφι του αιώνα	380

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ, Σε επίσημη επίσκεψη με κλεμμένη Μερσεντές!	390
ΤΗΝ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΠΕ κι εκείνη του έκοψε τα γεννητικά όργανα!	396
«ΗΛΙΟΣ», Το Μπρίνγκ που πετούσε χωρίς πιλότους και συνοδεία δύο πολεμικών αεροσκαφών	401
Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΣΙΝΟΥΚ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, Νεκρός και ο πατριάρχης	429
ΦΑΛΚΟΝ, Τραγωδία στον αέρα με το πρωθυπουργικό αεροσκάφος	444
ΟΡΟΣ ΘΟΥΡΥΣ, Συντριβή του C-130	465
ΓΙΑΚΟΒΛΕΦ, Ουκρανικό αεροσκάφος συντρίβεται στα Πιέρια Όρη	476
ΠΑΡΟΣ, Το ναυάγιο του «Εξπρές Σάμινα»	489
ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ, Το ναυάγιο του «Sea Diamond»	502
ΑΘΗΝΑ, ΚΑΛΑΜΑΤΑ, ΑΙΓΙΟ, Οι μεγαλύτεροι και οι πιο θανατηφόροι σεισμοί των τελευταίων ετών	514
ΤΕΜΠΗ, Φοβερό τροχαίο. Δεν έφτασαν ποτέ στα σπίτια τους 21 μαθητές!	536
ΤΟ ΦΟΝΙΚΟ ΠΕΤΑΛΟ ΤΟΥ ΜΑΛΙΑΚΟΥ	548
ΝΕΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΕ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΟ ΨΥΓΓΕΙΟ	554

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Είναι πολλά τα τραγικά και άλλα μεγάλα γεγονότα που κάλυψα δημοσιογραφικά κατά τη μακροχρόνια σταδιοδρομία μου. Από αυτές τις μεγάλες υποθέσεις επέλεξα τριάντα οκτώ για να τις περιλάβω σ' αυτό το βιβλίο, έχοντας πάντα τη βοήθεια του πολύτιμου αρχείου μου.

Πρόκειται για τρανταχτές υποθέσεις, που πραγματικά θα μείνουν για πάντα και θα συζητούνται. Είναι τα γεγονότα που μας απασχόλησαν δημοσιογραφικά, αλλά απασχόλησαν για βδομάδες και πολλούς μήνες και την ελληνική κοινή γνώμη, και συγκεκριμένα: πολύνεκρα ναυάγια, απαγωγές για λύτρα, αεροπειρατείες, λεωφορειοπειρατείες, αρχαιοκαπηλίες, θανατηφόροι και καταστροφικοί σεισμοί, μεγάλες πυρκαγιές με τραγικές συνέπειες, αεροπορικά δυστυχήματα, πολύνεκρα τροχαία δυστυχήματα, διαφόρων ειδών δυστυχήματα με πολλά θύματα, καθώς και πολλές άλλες υποθέσεις που τις θυμόμαστε μικροί και μεγάλοι.

Όλες αυτές τις υποθέσεις που περιλαμβάνονται στο βιβλίο τις έζησα από κοντά. Έκανα ρεπορτάζ πάντα στον τόπο που διαδραματιζόνταν τα γεγονότα. Κατέγραφα κάθε αξιόλογη εξέλιξη. Ενημέρωνα τους αναγνώστες και τους τηλεθεατές με απλά λόγια για το τι έγινε, πώς έγινε, για

ποιο λόγο έγινε, για τις συνέπειες που ακολουθούσαν, αλλά και για κάθε σημαντική πτυχή που παρουσίαζε ενδιαφέρον.

Αυτό προσπάθησα να κάνω και σ' αυτό το βιβλίο. Αντικειμενική καταγραφή των όσων είδα και έζησα στις δημοσιογραφικές αποστολές, χωρίς ίχνος υπερβολής, χωρίς ίχνος μεγαλοποίησης. Με δυο λόγια πρόκειται για μια επιτομή όλων των μεγάλων γεγονότων που συγκλόνισαν την κοινή γνώμη την τελευταία τριακονταπενταετία.

Μεταξύ των άλλων, στο βιβλίο ο αναγνώστης θα βρει την πολύχροτη υπόθεση με τον 11χρονο μαθητή Άλεξ στη Βέροια, αλλά και τη φρικιαστική υπόθεση της αποκαλούμενης «εταιρείας δολοφόνων» με αρχηγό τον δικηγόρο Παπαδόπουλο και πολλές άλλες. Αυτή η υπόθεση του Παπαδόπουλου ήταν να περιληφθεί στο προηγούμενο βιβλίο με τα συγγερά εγκλήματα, αλλά για τεχνικούς λόγους είχε μείνει εκτός.

Τέλος, σ' αυτό το βιβλίο περιλαμβάνεται και η συγκλονιστικότερη υπόθεση που έχω ζήσει στη μακροχρόνια δημοσιογραφική μου σταδιοδρομία. Είναι η σκηνή που, κατά τις πολύνεκρες πυρκαγιές στην Ηλεία, αντίκρισα την ηρωική καθηγήτρια με τα τέσσερα αγγελούδια της, που είχαν περικυκλωθεί από τεράστιες φλόγες και κάηκαν και οι πέντε ζωντανοί!

Επισημαίνω και πάλι ότι όλες οι υποθέσεις που περιγράφω και σ' αυτό το βιβλίο είναι πέρα για πέρα αληθινές. Δεν περιέχουν φανταστικές σκηνές ή υποθετικές λεπτομέρειες. Πάντα πιστή καταγραφή και μόνο των πραγματικών περιστατικών.

Πιστεύω ότι αυτές οι υποθέσεις θα χρησιμεύσουν στους συναδέλφους δημοσιογράφους, στους σεναριογράφους και τους σκηνοθέτες, στους αστυνομικούς, στους πυροσβέστες, καθώς και στους φοιτητές ορισμένων πανεπιστημιακών και

άλλων σχολών. Αλλά θα είναι χρήσιμες και για τον ιστορικό του μέλλοντος, επειδή λόγω της αυθεντικότητάς τους μπορεί άνετα και χωρίς δισταγμό να στηριχτεί σ' αυτές.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΩΣΤΑΛΕΞΙ

Ήταν φθινόπωρο του 1978, και συγκεκριμένα 5 Νοεμβρίου. Μαθαίνω από την Ασφάλεια Προαστίων της τότε Χωροφυλακής* ότι ετοιμάζονται να κάνουν μια επιχείρηση εκτός Αθηνών που έχει ιδιαίτερο δημοσιογραφικό ενδιαφέρον.

Προσπαθώ να μάθω τηλεφωνικά περί τίνος πρόκειται αλλά δεν τα καταφέρνω. Παίρνω το αυτοκίνητό μου και κατευθύνομαι προς τον Περισσό, κοντά στον σταθμό του Ηλεκτρικού. Εκεί στεγάζονταν οι υπηρεσίες ασφαλείας της Χωροφυλακής και η Άμεση Επέμβαση, το 109 όπως το ξέραμε τότε. Βρίσκω έναν ταγματάρχη ο οποίος μου είπε ότι ένας συνάδελφός του που κατάγεται από την περιοχή Φθιώτιδας είχε την πληροφορία, την οποία και διασταύρωσε, ότι σε σπίτι-αχυρώνα του χωριού Κωσταλέξι ζει αλυσοδεμένη για πολλά χρόνια μια γυναίκα και βασανίζεται. Αυτά έλεγε η πληροφορία που του δόθηκε. Για την επιχείρηση αυτή ενημερώθηκε και ο αρμόδιος εισαγγελέας ο οποίος θα βρίσκεται αύριο το πρωί στην περιοχή.

Συνεννοούμαι με τον διευθυντή ειδήσεων, τον αείμνηστο Κώστα Σισμάνη, της ΕΡΤ2 όπου δούλευα τότε, και ετοιμά-

* Η ενοποίηση Αστυνομίας Πόλεων και Χωροφυλακής σε Ελληνική Αστυνομία έγινε το 1984.

ζουμε συνεργείο. Νωρίς το πρωί και ταυτόχρονα με τα αυτοκίνητα της Χωροφυλακής φτάνουμε στο χωριό. Από κοντά με τους αστυνομικούς, με τον οπερατέρ Κώστα Παπαδάτο και τον ηχολήπτη Γιάννη Λυκάκη, πλησιάζουμε στο σπίτι της οικογένειας Καρυώτη.

«Εδώ είμαστε», είπε ο ταγματάρχης.

Γρήγορα ο οπερατέρ ετοιμάζεται και μαζί με τον ηχολήπτη αρχίζουν να τραβάνε πλάνα. Πλησιάζω με τους αστυνομικούς και τον εισαγγελέα προς το ισόγειο και βλέπω μια γυναίκα πεσμένη στο χώμα να μας κοιτάζει μ' ένα βλέμμα απλανές. Δεν έδινε καμιά σημασία σ' αυτά που διαδραματιζόνταν εκείνη την ώρα στον χώρο που ζούσε! Ήταν γυμνή. Στην πλάτη της είχε ριγμένο ένα άδειο τσουβάλι. Μετά την είδα να κάνει μια κίνηση. Πήρε το τσουβάλι, στο οποίο είχε ανοίξει τον πάτο, και πέρασε μέσα το κεφάλι της. Δεν είναι υπερβολή να σας πω ότι βρισκόταν σε ζωώδη κατάσταση. Εκεί που ζούσε κλεισμένη 29 χρόνια, δεν υπήρχε πάτωμα, ήταν πεσμένη στο χώμα. Νομίζω ότι αυτή η γυναίκα ούτε έβλεπε ούτε άκουγε τίποτα. Δεν καταλάβαινε τίποτα. Κάποια στιγμή την είδα να καταλαμβάνεται από μια τρεμούλα και να σκεπάζει το πρόσωπό της με τα χέρια. Απ' ό,τι κατάλαβα, δεν ήθελε να βλέπει κόσμο ή φώτα. Την είδα επίσης σε κάποια φάση να μασάει τα ρούχα της.

Θυμάμαι ότι ο εισαγγελέας τη φώναξε δυο-τρεις φορές:

«Ελένη... Ελένη, μ' ακούς;»

Η Ελένη όμως ούτε μιλούσε ούτε απαντούσε. Σαν να μην έβλεπε τίποτα. Κάτι τη ρωτούσε ο επικεφαλής αξιωματικός, αλλά εκείνη και πάλι δεν απαντούσε. Κάποια στιγμή την είδα να κάνει μια γκριμάτσα και να ανασηκώνεται από το σημείο που ήταν ξαπλωμένη. Είναι πολύ πιθανό να άρχισε εκείνη τη στιγμή να συνειδητοποιεί κάποια πράγματα. Μετά από λίγο έδειχνε τρομαγμένη. Ήταν η Ελένη Καρυώτη, ηλικίας 47 ετών τότε, που σύμφωνα με τις

πληροφορίες της Χωροφυλακής ήταν κλεισμένη εκεί για 29 ολόκληρα χρόνια. Δευτερόλεπτα μετά, κάτι ψιθύρισε ή μάλλον μουρμούρισε, χωρίς ωστόσο να καταλάβει κανείς τι έλεγε.

Νομίζω ότι έχει ενδιαφέρον να σας κάνω μια αναλυτικότερη περιγραφή για την ισόγεια αποθήκη όπου διέμενε η άτυχη γυναίκα. Επρόκειτο για χώρο που έβαζαν όλα τα αγροτικά εργαλεία. Υπήρχαν τσουβάλια, αν θυμάμαι καλά με σιτάρι, ενώ δίπλα στην Ελένη υπήρχε μια παλιά κουβέρτα με την οποία σκεπαζόταν. Πιο πέρα υπήρχε μια ξύλινη κασέλα, για την οποία αργότερα η Ελένη, όταν συνήλθε κάπως, είπε ότι κάποιες φορές που έκανε πολύ κρύο τον χειμώνα, έμπαινε μέσα σ' αυτή για να ζεσταθεί και να κοιμηθεί.

Εκείνο που μου έκανε εντύπωση είναι το γεγονός ότι δεν υπήρχε πουθενά τουαλέτα και τις σωματικές της ανάγκες, σύμφωνα με κάποιους γείτονες, τις έκανε στον ίδιο χώρο που ζούσε η Ελένη. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να υπάρχει στον χώρο έντονη δυσοσμία.

Ας συνεχίσω όμως την αφήγηση των γεγονότων για την πληρέστερη και αντικειμενικότερη ενημέρωσή σας.

Με εντολή του εισαγγελέα και αφού έντυσαν την Ελένη, την παρέλαβε ασθενοφόρο και τη διακόμισε στο Νοσοκομείο Λαμίας όπου και την περιποιήθηκαν σε πρώτη φάση. Εκεί νοσηλεύτηκε για κάποιο χρονικό διάστημα.

Επισκέφθηκα την Ελένη στο Νοσοκομείο Λαμίας και έκανα ρεπορτάζ αφού υπήρχε τεράστιο ενδιαφέρον για την υπόθεση. Τότε δούλευα εκτός από την ΕΡΤ2 και στην εφημερίδα *Μακεδονία* της Θεσσαλονίκης (στα γραφεία της Αθήνας). Θυμάμαι ότι ο μακαρίτης Κώστας Δημάδης, τότε διευθυντής της εφημερίδας, μου έλεγε:

«Μάθε και γράψε όσο περισσότερα μπορείς. Είναι τρομακτικό το ενδιαφέρον του κόσμου γι' αυτό το θέμα».

Η συνάντησή μας με την Ελένη στο νοσοκομείο

Η Ελένη, αν δεν με απατά η μνήμη μου, νοσηλευόταν στο υπ' αριθμόν 128 δωμάτιο του νοσοκομείου. Από την επόμενη μέρα άρχισε να παρουσιάζει κάποια βελτίωση η κατάστασή της. Το διαπίστωσα αυτό και από τη συνέντευξη που της πήρα στο κρεβάτι της. Την είδα εντελώς διαφορετική απ' ό,τι την είχα δει την πρώτη στιγμή στο σπίτι της. Ωστόσο ο φόβος παρέμενε ζωγραφισμένος στο πρόσωπό της. Με κοίταζε φοβισμένα και με έναν τρόπο διερευνητικό! Το βλέμμα της συνέχιζε να είναι απλανές.

Κάθισα στο δωμάτιό της περίπου μία ώρα. Απέφευγε να μιλάει όποτε τη ρωτούσα. Με δυσκολία έπαιρνα απαντήσεις στις ερωτήσεις μου. Όποτε ήθελε μιλούσε και απαντούσε, και μάλιστα πολύ γρήγορα, σχεδόν ακαταλαβίστικα κάποιες φορές.

Παραθέτω τη συνέντευξη την οποία μαγνητοφώνησα και τη δημοσίευσα στη *Μακεδονία*.

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ: Πώς αισθάνεσαι τώρα, Ελένη; Είσαι καλύτερα;

ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΥΩΤΗ: Ναι, είμαι καλά. Νιώθω καλά.

Π.Σ.: Πόσων χρόνων είσαι τώρα;

Ε.Κ.: 18.

Π.Σ.: Αγαπάς τον αδελφό σου Θύμιο και τις αδελφές σου Ολυμπία και Μαρία;

Η Ελένη κουνάει αρνητικά το κεφάλι της χωρίς να λέει λέξη.

Π.Σ.: Ποιον αγαπούσες όταν ήσουν μικρότερη, θυμάσαι; Θυμάσαι τον Τόλη;

Ε.Κ.: Τον Τόλη.

Π.Σ.: Πώς λέγεται στο επώνυμό του ο Τόλης, Θυμάσαι;

Ε.Κ.: ...

Π.Σ.: Ήταν απ' το χωριό σου το Κωσταλέξι ο Τόλης ή από άλλο χωριό;

Ε.Κ: Δεν ξέρω.

Π.Σ.: Τι δουλειά κάνει ο Τόλης, είναι δάσκαλος;

Ε.Κ: Ναι, ναι.

Π.Σ.: Όταν εσύ βρισκόσουν κλεισμένη στο ισόγειο του σπιτιού σου ήρθε καμιά φορά ο Τόλης να σε δει;

Ε.Κ.: Όχι.

Π.Σ.: Από πότε έχεις να τον δεις;

Ε.Κ.: Μια φορά ξέφυγα από το παράθυρο του σπιτιού και πήγα από το πίσω μέρος, ανέβηκα στο βράχο και τον είδα.

Π.Σ.: Τον αγαπάς ακόμα τον Τόλη;

Ε.Κ.: Ναι, τον αγαπώ.

Θέλω να διευκρινίσω εδώ ότι τη μέρα εκείνη γινόταν μεγάλος σάλος για τον δάσκαλο Τόλη και γι' αυτό τη ρωτούσα. Οι εφημερίδες είχαν μεγάλους τίτλους γι' αυτόν τον δάσκαλο, που τελικά, όπως θα δούμε πιο κάτω, ο άνθρωπος δεν είχε καμιά σχέση με την Ελένη. Είμαι βέβαιος ότι η άτυχη γυναίκα δεν είχε συναίσθηση αυτών που μου έλεγε. Στις ίδιες ερωτήσεις άλλοτε απαντούσε «ναι» κι άλλοτε «όχι». Κι όταν μου απάντησε για τον Τόλη «Ναι, τον αγαπώ», δεν πρέπει να το εννοούσε. Ίσως απάντησε έτσι λόγω της ερώτησης που της έκανα. Στη συνέχεια τη ρώτησα για το νοσοκομείο.

Π.Σ.: Σου αρέσουν τα φαγητά εδώ στο νοσοκομείο;

Ε.Κ.: Ναι.

Π.Σ.: Τι τρώς;

Ε.Κ: Τρώω μήλα, αχλάδια, πίνω καφέ και γάλα. Εδώ είναι καλά.

Επισημαίνω εδώ και πάλι ότι αυτές τις απαντήσεις μου τις έδινε με δυσκολία η Ελένη. Μη φανταστείτε ότι μιλού-

σε σαν φυσιολογικός άνθρωπος. Μου έλεγε και πάρα πολλές ασυναρτησίες. Μερικές φορές άλλα τη ρωτούσα κι άλλα απαντούσε.

Μία από τις νοσοκόμες που μίλησα και που περιποιείτο την Ελένη ήταν η Σπυριδούλα Πάνου. Να τι μου είπε τότε:

«Είμαι από τις πρώτες αδελφές νοσοκόμες που είδα την Ελένη στα χάλια που βρισκόταν. Τα νύχια της ήταν τόσο μεγάλα που φοβόσουν να τα βλέπεις. Τα μακριά μαλλιά της ήταν κολλημένα από τις ακαθαρσίες. Το τσουβάλι στο οποίο ήταν τυλιγμένη, βρομούσε ολόκληρο από εκατό μέτρα μακριά. Η Ελένη δεν μιλούσε καθόλου κι ούτε ήθελε να βλέπει άνθρωπο. Προσπαθήσαμε όλοι μας με κάθε τρόπο να την πλησιάσουμε και να την κάνουμε να ξεθαυρέψει. Καταφέραμε με την υπομονή μας να την κάνουμε να μιλάει και να αντιδρά σε ορισμένα πειράγματα των νοσοκόμων και των γιατρών. Αυτό που έχω να λέω είναι για το φαγητό της. Ό,τι και να της δώσουμε δεν λείει όχι και σχεδόν κατεβάζει τις τροφές πολύ γρήγορα. Χτες το βράδυ της δώσαμε μπιφτέκια. Μόλις της φέραμε το πιάτο, τα έφαγε σε πέντε λεπτά. Της φέραμε και δεύτερο πιάτο και τα μπιφτέκια τα έφαγε όλα, πάλι σε πέντε λεπτά. Έτρωγε και τρώει λαίμαργα ό,τι της δώσουμε. Αν δεν με πιστεύετε, περιμένετε μια στιγμή...»

Η κυρία Πάνου πήγε στο μαγειρείο κι έφερε ένα μήλο, ένα αχλάδι, τρεις φρυγανιές, ένα ποτηράκι καφέ κι ένα ποτηράκι γάλα. Πρόσφερε στην Ελένη πρώτα το αχλάδι, το οποίο άρπαξε κυριολεκτικά από τα χέρια της και το έφαγε χωρίς να το καθαρίσει. Αμέσως μετά έφαγε δύο φρυγανιές, μετά το μήλο, ήπιε λίγο καφέ και στη συνέχεια έφαγε την τρίτη φρυγανιά και ήπιε και το γάλα.

Μια άλλη νοσοκόμα η Λαμπρινή Δημοπούλου μας είπε για την Ελένη:

«Χτες το βράδυ την κουρέψαμε και της κάναμε ένα

γερό μπάνιο. Μπορεί να είχε να πλυθεί πολλά χρόνια. Της βγάλαμε όλες τις ακαθαρσίες που ήταν κολλημένες πάνω της και που είχαν γίνει ένα με το σώμα της και τη βάλαμε να ξαπλώσει στο κρεβάτι. Γύρισε μπρούμυτα. Κι όταν εμείς βγήκαμε από το δωμάτιό της, εκείνη σηκώθηκε και μπουσουλώνοντας –δεν μπορούσε να σταθεί όρθια– πήγε στη γωνία, κουλουριάστηκε και περίμενε. Όταν μπήκα μέσα και τη ρώτησα γιατί έφυγε από το κρεβάτι, εκείνη δεν μου μιλούσε. Την πήραμε με έναν συνάδελφό μου νοσοκόμο και την ξαναβάλαμε στο κρεβάτι. Εκείνη πάλι τα ίδια. Σηκώθηκε και πήγε και κάθισε στην άλλη γωνία, πίσω από την πόρτα. Δεν ήθελε επ’ ουδενί λόγω να ξαπλώσει στο κρεβάτι. Ίσως ένιωθε καλύτερα κάτω στο δάπεδο και ξεσκέπαστη. Από την πρώτη στιγμή της είπαμε ότι όταν θέλει να πάει για σωματική της ανάγκη να μας το πει για να την πάμε στην τουαλέτα. Εκείνη δεν θυμήθηκε και πήγε στη γωνία του δωματίου. Ευτυχώς την προλάβαμε. Σήμερα τη βλέπω καλύτερα, και μάλιστα πριν από περίπου μια ώρα μου ζήτησε και την πήγα στην τουαλέτα. Άρχισε να συνηθίζει».

Μίλησα και με τους γιατρούς του νοσοκομείου Κωνσταντίνο Τσιαχρή, Αναστάσιο Μπελεγράφη και Διονύσιο Μαντζουράτο, οι οποίοι μου είπαν ότι παρουσιάζει σημεία ψυχικής νόσου. Επίσης μου είπαν ότι παρουσιάζει έντονη ωχρότητα το δέρμα της, που φυσικά προέρχεται από τον εγκλεισμό. Δεν μπορεί να βαδίζει μόνη της, πράγμα που οφείλεται σε ατροφία των μυών και σε εκδηλώσεις από τις αρθρώσεις της. Είναι φοβισμένη αλλά σιγά σιγά αρχίζει να εκδηλώνει την αγάπη της σ’ αυτούς που της δείχνουν αγάπη. Πάντως εμφανίζει πτώση των νοητικών λειτουργιών και διαταραχή προσανατολισμού και χρόνου.

Η συνέντευξη με τα αδέρφια της Ελένης

Έπειτα από το νοσοκομείο πήγα στην Αστυνομία της Λαμίας όπου μετά από προσπάθειες κατάφερα να μιλήσω και με τα τρία αδέρφια της Ελένης μέσα στο κρατητήριο. Ήθελα να έχω και την άποψή τους για λόγους δημοσιογραφικής δεοντολογίας. Μαζί μου ήταν κι άλλοι συνάδελφοι. Ακολούθησε ο εξής διάλογος με τα τρία αδέρφια και τους απεσταλμένους των μέσων.

— Ποιος έκλεισε την Ελένη μέσα στο ισόγειο;

ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Ο πατέρας.

— Γιατί την έκλεισε στο ισόγειο;

ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Αρρώστησε, κι έτσι πίστευε ότι θα γίνει καλά.

ΜΑΡΙΑ: Έτσι μας έλεγε ο πατέρας μας, ότι θα γινόταν καλά στο ισόγειο.

— Κι εσείς ακούγατε τον πατέρα σας και την κρατούσατε στο υπόγειο;

ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Και βέβαια ακούγαμε τον πατέρα μας. Τον σεβόμασταν. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε διαφορετικά.

— Αν σας έλεγε ο πατέρας σας να την κρεμάσετε στο δέντρο, εσείς τι θα κάνατε;

ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Αυτό είναι άλλο θέμα.

— Είχε αγαπήσει η Ελένη όταν ήταν 18 χρόνων κάποιον δάσκαλο στο χωριό σας;

ΟΛΥΜΠΙΑ: Όχι. Αυτό δεν είν' αλήθεια. Δεν είχε σχέση με κανέναν δάσκαλο, λέτε ψέματα.

— Έτσι διαδίδεται. Σας ρωτάμε για να μας το διευκρινίσετε.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Λένε όλοι ψέματα. Ποτέ δεν ήταν ερωτευμένη η Ελένη με δάσκαλο.

— Λένε ότι αυτόν τον δάσκαλο τον λέγανε Τόλη και υπηρετούσε στο διπλανό χωριό.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Σας επαναλαμβάνω και πάλι ότι δεν υπάρ-

χει κανέννας Τόλης δάσκαλος. Αν βρεθεί δάσκαλος Τόλης, θα δεχτώ να με σκοτώσουν.

— Πότε την κλείσατε την Ελένη στο ισόγειο;

ΟΛΥΜΠΙΑ: Όταν αυτή αρρώστησε, σε μικρή ηλικία.

— Πώς αρρώστησε και τι είδους αρρώστια είχε;

ΜΑΡΙΑ: Όταν η Ελένη ήταν 11 χρόνων περίπου και πήγαινε στην Ε΄ ή ΣΤ΄ τάξη του Δημοτικού και ενώ βρισκόμασταν στην πλατεία του χωριού, είδε κάτι φαντάρους μαυροσκούφηδες, οι οποίοι βάραγαν αλύπητα άντρες, γυναίκες και μικρά παιδιά. Η Ελένη τρόμαξε κι έπαθε σοκ. Από τότε αρρώστησε και δεν μπορεί να βρει την υγεία της.

— Και γι' αυτό την κλείσατε στο ισόγειο;

ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Την κλείσαμε για να γίνει καλά. Ο πατέρας μας πεθαίνοντας μας άφησε ευχή και κατάρρα να μη βγάλουμε ποτέ την Ελένη από το ισόγειο.

— Γιατί;

ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Γιατί αν την πηγαίναμε στο νοσοκομείο, μέσα σ' ένα μήνα θα πέθαινε.

— Το πιστεύετε αυτό που λέτε;

ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Έτσι μας έλεγε ο πατέρας μας, έτσι κάναμε.

— Καλά, κι όταν πέθανε ο πατέρας σας εδώ και τέσσερα χρόνια, γιατί εσείς εξακολουθούσατε να την κρατάτε στο ισόγειο;

ΟΛΥΜΠΙΑ: Έτσι μας είχε πει ο πατέρας μας.

— Την πήγατε σε γιατρό να τη γιατρέψετε; Εσείς λένε ότι έχετε χρήματα.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ: Δεν έχουμε χρήματα. Εσείς λέτε ότι έχουμε κι ο κόσμος έξω. Δουλεύουμε και ζούμε. Πάντως σας πληροφορώ ότι την πήγαμε σε γιατρούς, αλλά δεν γινόταν καλά και γι' αυτό την κλείσαμε στο ισόγειο, για να μην πεθάνει στα νοσοκομεία.

ΜΑΡΙΑ: Πάντως την πήγαμε στο νοσοκομείο ψυχικών παθήσεων του Βλαστού στο Μαρούσι.

Τα τρία αδέρφια υποστήριξαν ότι δεν είχαν εγκαταλείψει την Ελένη και ότι τη φρόντιζαν. Η Ολυμπία υποστήριξε ότι της πήγαιναν φαγητό δύο και τρεις φορές τη μέρα και ότι την περιποιούνταν και ότι εκείνη ήταν ευχαριστημένη.

Πάντως από το ρεπορτάζ που έκανα τότε στο χωριό διαπίστωσα ότι ο πατέρας της Ελένης την είχε πάει πολλές φορές στο νοσοκομείο, και στη Λαμία και στην Αθήνα. Την είχε πάει σε ψυχιατρικές κλινικές, αλλά η αρρώστια της ήταν ανίατη, δεν γιατρευόταν. Έλεγαν οι δικοί της ότι γεννήθηκε μ' αυτή την πάθηση και γι' αυτό δεν γιατρευόταν.

Θυμάμαι ότι κάποιος από τους συγγενείς της μου είχε πει πως τελευταία φορά ο πατέρας την είχε πάει στο Δαφνί στο Δημόσιο Ψυχιατρείο για νοσηλεία. Όταν αργότερα την επισκέφθηκε για να δει πώς πάει, τη βρήκε σε κακό χάλι. Τα ρούχα της ήταν κουρελιασμένα, το πρόσωπό της αγριεμένο και η συμπεριφορά της ήταν αλλοπρόσαλλη.

Βλέποντάς τη σ' αυτή την κατάσταση, την πήρε άρον άρον από το ψυχιατρείο και την πήγε πίσω στο χωριό. Την έβαλε στο ισόγειο (κατώι) του σπιτιού που χρησιμοποιείτο ως αποθήκη και είπε στον Θύμιο και στις δύο αδελφές του ότι εκεί θα πρέπει να μείνει σ' όλη της τη ζωή η Ελένη. Τους είπε επίσης ότι αν την άφηνε στο ψυχιατρείο θα πέθαινε. Και τα τρία αδέρφια τήρησαν την εντολή του πατέρα τους.

Από την ημέρα που αποκαλύφθηκε η υπόθεση, το χωριό Κωσταλέξι και η Ελένη Καρυώτη βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας για πολλές εβδομάδες. Με την «υπόθεση Κωσταλέξι» ασχολήθηκαν και πολλές εφημερίδες στην Ευρώπη και την Αμερική, ενώ έγινε πρώτο θέμα και σε ξένα ραδιοτηλεοπτικά μέσα ενημέρωσης.

Στην Ελλάδα, εμείς οι δημοσιογράφοι το είχαμε κάνει

σίριαλ και προσπαθούσαμε τότε να βγάλουμε στη δημοσιότητα ό,τι μπορούσε να φανταστεί κάποιος κάτοικος του συγκεκριμένου χωριού και των γύρω περιοχών. Θυμάμαι ότι αρκετά πράγματα είδαν τότε το φως της δημοσιότητας σε κάποιες εφημερίδες. Πολλά απ' αυτά δεν είχαν καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Δυστυχώς ήταν αποκυήματα της φαντασίας. Είχε γραφτεί τότε με πηχυαίους τίτλους ότι η Ελένη ήταν ερωτευμένη με τον δάσκαλο, ο οποίος επισκεπτόταν συγγενείς του στο Κωσταλέξι. Ο δάσκαλος αυτός ήταν ενταγμένος στις τάξεις των κομμουνιστών ανταρτών και οι οικείοι της δεν τον ήθελαν. Από τότε δόθηκε τρελάθηκε η Ελένη και οδηγήθηκε στην κατάσταση που τη βρήκαν οι αστυνομικοί και ο εισαγγελέας. Άλλα δημοσιεύματα της εποχής ανέφεραν ότι είχε ερωτευτεί έναν αντάρτη και επειδή οι γονείς της ήταν εθνικόφρονες, αντιτάχθηκαν και αντέδρασαν. Περισσότερο φέρεται ότι αντέδρασε ένας θείος της, αδελφός της μάνας της Ελένης, ο οποίος έβαλε βέτο. Η Ελένη –όπως έγραφαν– τον αγαπούσε παράφορα, οπότε οι γονείς της την έκλεισαν στο σπίτι και απαγόρευσαν στο εξής να βγαίνει έξω. Εκεί από την κλεισούρα αρρώστησε και κατέληξε στη σχιζοφρένεια.

Γράφτηκε, τέλος ότι η Ελένη έζησε ένα τραγικό περιστατικό κατά τον Εμφύλιο, κι από τότε αρρώστησε. Δηλαδή ήταν ερωτευμένη με έναν αντάρτη ο οποίος σκοτώθηκε από έκρηξη που σημειώθηκε κοντά στο σπίτι της κι από τότε σάλεψε το μυαλό της.

Το τι δημοσιεύματα βλέπαμε καθημερινά σε ορισμένες εφημερίδες, δεν μπορώ να σας περιγράψω. Δεν μπόρεσα να διασταυρώσω ποια απ' όλα αυτά είχαν ίχνος αλήθειας και ποια όχι. Η υπόθεση είχε μετατραπεί σε σίριαλ! Ο καθένας έλεγε το μακρύ του και το κοντό του... Εκείνο που έμαθα και μπορώ να το γράψω με βεβαιότητα, είναι για τον δάσκαλο με τον οποίο υποτίθεται ότι ήταν ερωτευμένη

η Ελένη. Ο συγκεκριμένος δάσκαλος υποστήριξε από τότε ότι δεν είχε καμιά σχέση με τη συγκεκριμένη γυναίκα. Στις 14 Νοεμβρίου 1978 έστειλε μια επιστολή στην εφημερίδα του χωριού *Κωσταλεξιώτικα Νέα* με την οποία διαφεύδει τα δημοσιεύματα.

«Ύστερα από τα δημοσιεύματα στον αθηναϊκό τύπο, το πρώτο δεκαήμερο του τρέχοντος μηνός Νοεμβρίου, σχετικά με τον υποτιθέμενο δεσμό μου με την άμοιρη Ελένη, επιθυμώ να ενημερώσω την κοινή γνώμη και να διευκρινίσω τα εξής: Ουδεμία σχέση έχω με τα αναγραφέντα και διαψεύδω κατηγορηματικά, σαν αναληθή και τελείως φανταστικά, τα όσα γράφτηκαν γύρω από το άτομό μου απ' οποιαδήποτε πηγή κι αν προέρχονται. Κακίζω τη δημοσιογραφική σπουδή, με την οποία ήρθαν στο φως της δημοσιότητας πρόσωπα και πράγματα τελείως άσχετα προς τα γεγονότα, με επακόλουθο τη μη σωστή και αντικειμενική ενημέρωση του ελληνικού κοινού».

Αυτά υποστήριξε ο δάσκαλος και οφείλω να τα περιλάβω στο βιβλίο για την αποκατάσταση της αλήθειας και οπωσδήποτε για λόγους δημοσιογραφικής δεοντολογίας.

Η δίκη και η αθώωση

Μετά την αποκάλυψη της υπόθεσης, τα αδέλφια της Ελένης Καρυώτη συνελήφθησαν από τη Χωροφυλακή και προφυλακίστηκαν. Αξίζει να αναφέρω εδώ ένα απόσπασμα από το κατηγορητήριο που συντάχθηκε μετά την προανάκριση της Ασφάλειας καθώς και την τακτική ανάκριση που διενήργησαν οι δικαστικές αρχές αργότερα.

«Εκ προθέσεως αφήκαν αβοήθητον την αδελφήν των Ελένην, θυγατέρα Αθανασίου Καρυώτη, ετών 47, ην ενέκλεισαν εντός του ισογείου της οικίας των, όντως παντελώς ανθυγιεινού και ανηλίου, και απαγόρευσαν την εξ αυτού

έξοδόν της και την οποία εντελώς γυμνήν, άνευ κλίνης και κλινοσκεπασμάτων, άνευ στοιχειώδους καθαριότητας του δαπέδου, ευρεθέντος την 6.11.1978 πλήρους προσφάτων και παλαιών περιττωμάτων εκ των φυσικών αναγκών της και άνευ παροχής ιατροφαρμακευτικής περιθάλψεως, των οποίων ήσαν υπόχρεοι και κατά νόμον να παράσχουν εις την αδελφήν των και των οποίων ήσαν εις θέσιν, άνευ διακινδυνεύσεως της ιδίας των διατροφής, να παράσχουν εις αυτήν, ήτις, λόγω ψυχοπαθείας και δη ηβιφρενικής μορφής σχιζοφρενείας και μακροχρονίου εγκλεισμού της εις το ισόγειον, δεν ηδύνατο να προσφέρει εις εαυτήν βοήθειαν. Συνεπεία δε της τοιαύτης εγκαταλείψεως της υπό τούτων περιέστη, αύτη, εις κίνδυνον της ζωής και υπέπεσεν εις βαρείας και μακράν νόσον, υποστάσα, εκτός των άλλων, αγκυλώσεις εις τας αρθρώσεις (κατ' ισχίον – κατά γόνυ – ποδοκνημικές), θωρακικής μοίρας, σπονδυλικής στήλης (κύφωσις), υποκινητικότητα, ελαφρόν αρνητισμόν και κακήν επαφήν μετά του περιβάλλοντος, πτώσιν των διανοητικών λειτουργιών και ελαφράς καθολικής ατροφίας κατά τα άνω, κυρίως, άκρα, αι δε βλάβαι αύται του σώματος και της διανοίας και ο κίνδυνος της ζωής ταύτης οφείλονται εις αμέλειαν τούτων, συνισταμένην ότι δεν προείδον καίτοι ηδύναντο».

Τα τρία αδέρφια της Ελένης που είχαν συλληφθεί την ίδια μέρα, ο Ευθύμιος, η Μαρία και η Ολυμπία, παραπέμφθηκαν σε δίκη με βαρύτατες κατηγορίες. Δικάστηκαν στο Κακουργιοδικείο στις 10 Ιανουαρίου 1980, το οποίο και τους κήρυξε παμφηφεί αθώους. Κάτοικοι του χωριού Κωσταλέξι που παρακολουθούσαν τη δίκη, μόλις άκουσαν την αθωωτική απόφαση για τα τρία αδέρφια, ξέσπασαν σε ζητωκραυγές και σε χειροκροτήματα.

Η περίεργη εξαφάνιση της Ελένης

Μετά την αθώωσή τους, τα αδέρφια πήραν και πάλι στο σπίτι την Ελένη από την ψυχιατρική κλινική της Αθήνας όπου νοσηλευόταν. Σύμφωνα με τους συγγενείς τους, τη βοηθούσαν και την περιποιούνταν όσο μπορούσαν καλύτερα.

Δυστυχώς, το 1998 η Ελένη εξαφανίστηκε από το σπίτι της κι από το χωριό, κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες, και μέχρι τώρα που γράφω γι' αυτή την υπόθεση δεν είχε βρεθεί πουθενά.

Σύμφωνα με τους οικείους της, όταν της πήγαν το φαγητό στον χώρο που διέμενε, διαπίστωσαν ότι απουσίαζε. Την έψαξαν στο σπίτι, στην αποθήκη και σε άλλους χώρους, την έψαξαν σε γειτονικά σπίτια και σε αποθήκες του χωριού αλλά δεν τη βρήκαν πουθενά. Τότε επιστρατεύτηκαν πολλοί κάτοικοι του χωριού κι άρχισαν να ψάχνουν στα βουνά, στους κάμπους και στα λαγκάδια για να τη βρουν. Έψαχναν μέρες, βδομάδες παντού, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Είχαν κυκλοφορήσει τότε και διάφορες φήμες. Κάποιοι υπέθεσαν ότι είχε καταφύγει σε μοναστήρι για να μονάσει. Κάποιοι άλλοι ότι την απήγαγαν έμποροι οργάνων, για να πουλήσουν την καρδιά της και άλλα όργανά της. Κάποιοι πιο ψύχραιμοι έλεγαν ότι η πιθανότερη εκδοχή είναι να έφυγε προς τα γύρω βουνά και κάπου εκεί να άφησε την τελευταία της πνοή, χωρίς να καταστεί δυνατό να εντοπιστεί. Ίσως αυτή να είναι και η επικρατέστερη εκδοχή.

Την ημέρα που ολοκλήρωσα το γράψιμο του κεφαλαίου για την άτυχη Ελένη, ήρθα σε επαφή με τον αστυνομικό διευθυντή Φθιώτιδας στη Λαμία Στέφανο Λουλακούδη και τον ρώτησα αν υπάρχει κάποια εξέλιξη σχετικά με την εξαφάνιση της άτυχης Ελένης για να την περιλάβω στο βιβλίο. Μου απάντησε ότι μέχρι σήμερα δεν έχει βρεθεί ούτε ζωντανή ούτε νεκρή. Θεωρείται αγνοούμενη.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να επισημάνω ότι προσπάθησα να μεταφέρω τα γεγονότα όπως τα έζησα εκείνη την εποχή χωρίς να έχω καμιά διάθεση να θίξω την οικογένεια της άμοιρης γυναίκας. Ούτε φυσικά το χωριό και τους υπέροχους κατοίκους του, οι οποίοι θα πρέπει να τονίσω με ιδιαίτερη έμφαση ότι με μεγάλη προθυμία με είχαν βοηθήσει σε ό,τι χρειάστηκα στη συγκεκριμένη δημοσιογραφική αποστολή.